

ZÜMRÜT TANRIÖVEN

ARKASYA GÜNLÜKLERİ

Savaşçının Keşfi

ZÜMRÜT TANRIÖVEN

1987 Ankara doğumlu biri olarak hep sakinliğin insanları hayal gücüne ittiğine inanmışımdır.

Her zaman yeni ve cesur savaşçılarını sevmişimdir. Her okurum gibi, onlar tüm cephelerdeki güçlerim. Onlardan öğrenecek çok şey olduğuna ve onlarda tahmin ettiğinizden daha çok özellik görebileceğimize inandım hep. Yazmak da bir cephe açmaktır ve bu cephede savaşa devam etmek de kendi dünyalarımızı savunmanın bir yoludur. Tolkien gibi. Birinci Dünya Savaşını nazgüllere ve orklara karşı vermişti, Almanlara karşı değil.

Ben okuma yazma öğrendiğimden beri hep fantastik diyarlarda dolaştım. Büyürken de bunun değişmesi için hiçbir sebep göremedim. Bu yüzden büyümekle, hayal kurmanın hiçbir bağlantısı yoktur. Büyük işler başarmak için önce hayal kurmak gerekir. Atatürk ya da Tesla olmak için de.

Bu yüzden gelin, siz de benimle fantastik topraklarda yürümenin keyfini çıkarın. Bunun ne kadar eğlenceli olduğunu görünce, geri dönmek istemeyeceksiniz.

GİRİŞ

“Savaşın gelişine altı ay kaldı. En fazla ...” dedi Bilgeler’den biri. Dekonte Meclisi Arkasya’nın tarihi boyunca var olmuş yönetim mekanizmasıydı. Bu mekanizmanın içinde Bilgeler bulunuyordu; yedi adet bilge. Bu insanlar aynı zamanda Arkasya’nın aristokrat aileleri olan Elmaslar’dan geliyordu. Onlar, tarihinin başından beri Arkasya’yı ayakta tutan aileler; kutsal soylardı. Tabii her ihtişamın arkasından yozlaşma da gelirdi. Güç, her insanı eninde sonunda bozar ve kendi menfaati uğruna başka planlar yapabiliyordu. Bu planların uygulanması için acımasız destekleri toplamak en önemlilerden biriydi. Herkesi aynı keseye koymak doğru olmazdı tabii. Nitekim Elmaslar içerisinde de gerçekten Arkasya’nın aydınlık günlerini destekleyenler vardı.

Hera, yavaşça alımlı yürüyüşünü Bilgeler’in en genci olan Kabal’a doğru yönlendirdi. Adamın hafifçe çekik karanlık gözleri gülümsemesiyle dağıldı ve Hera’nın eline uzandı.

“Hoş geldin sevgilim!” dedi içtenlikle.

Ancak içtenlik âşıklar arasındaki sevginin tınısı gibi değildi. Daha çok iyi bir işbirliğinin yankısıydı. Hera gülümsemeye karşılık ifadesini değiştirmede ama Kabal’ın yanına bir öpücük bıraktı.

“Mikail’den geliyorum.” dedi.

“Ah, umarım iyi haberlerin vardır.”

“Pek sayılmaz. Mikail inatçıdır. Üstelik ne yazık ki babasına çekmiş, fazla onurlu.”

Kabal bir an sınırlarına hâkim olmak için yumruklarını sıktı. Çünkü bu önemliydi ve Mikail’in de yollarına çıkabilecek başka bir gardiyan olmasını istemiyordu. Rafael zaten başında büyük bir belaydı ve o çocuk, beklediğinden daha vefasız çıkmıştı. Aynı şeyin Mikail ile de olmasını istemiyordu.

“O bir sorun olmamalı Hera, duydun mu? Bir çözüm bulmalısın. Ondan önce savaşçısını bulmanın bir yolu olmalı...” derken Kabal endişeyle kollarını bağladı.

Hera yorum yapmadı çünkü bu konunun nereye gidebileceğini biliyordu. Kendi dertleri kendisine yetiyordu, bir de Bilgeler’in baskısından hoşlanmıyordu. Tam günlük toplanma süreci başlamamışken içeriye giren genç adamın ışığı, istemsizce Bilgeler’i kışkandırdı. Çünkü ne kadar uzun ömürleri olsa da Arkasya’lılar için gençlik kutlandı. Rafael üzerindeki siyah uzun pardösünün eteklerini çırparken, içeride kimseyle göz teması kurmadan Kabal’ın yanına geldi. Konuşmadan selam verdi. Bu, daha çok ‘hem gitmem lazım, burada bulunmaktan hoşlanmıyorum’ acelesiydi. “Kan Adası sürecin tamamlanmış, bravo!” dedi Kabal onun yerine söze başlayarak.

“Artık Kızıl Şehir’e girebilir miyim?” dedi Rafael sitemkâr. Kabal buna yarım dudak gülümsedi. Daha çok sarkastik bir mimikti.

“Sen tanıdığım en vefasız çocuksun Rafael. Senin büyümeni sağladım; yine de bana minnet duymuyorsun.”

Rafael ilk kez dişlerini tamamen gösteren geniş bir gülümsemeye karşılık verdi:

“Beni kendimle bıraksan da tek başıma büyüyebilirdim. Üstelik Kan Adası gibi bir yerde de sürekli kalmam gerekmezdi. Senin yerine daha çok benimle Viyan’ın ilgilenmesi de başka bir konu. Ama işine yaradım değil mi? Sonuçta benim için yapmadın. O yüzden vefa beklemen biraz tutarsız Kabal.” dedi.

Buna sinirleneceğini biliyordu. Üstelik ukalalığundan küçüklüğünden beri nefret ediyordu. Bu konuşmalardan sonra sürekli ceza aldığı dönemleri rahatlıkla hatırlıyordu. Fakat yine de özelliği değişmemişti. Rafael’in kafasında, Kabal’ın hak ettiği buydu.

Bilgeler’in yanında fazla tepki veremeyeceğini bildiği için Kabal, Rafael ile aralarındaki mesafeyi iki adımla kapattı.

“Benimle böyle konuşma çocuk! Yoksa seni karanlığın içinde kendi ellerimle boğarım, duydun mu?”

Rafael, Kabal’ın gözlerinden geçen hiddete ve sesindeki nefrete odaklandı. Bu onu yeniden dişlerini göstererek gülümsemeye zorlamıştı. Biraz daha öne eğildi ve olabildiğince kısık bir sesle konuşmaya çalıştı. Fakat gülümseme ardından yerine gelen ifade, ürkütücü ve Kabal için bile fazla karanlıktı.

“Beni karanlıkta boğamazsın Kabal. Unuttun mu, o benim asıl yol arkadaşım. Karanlıkta sen kendini korumanın yolunu bulsan daha faydalı olabilir.”

Rafael biraz daha onun ifadesine baktıktan sonra arkasını döndü ve salondan çıktı. Artık bir türlü gidemediği dünyaya gidebilirdi ve uzun zamandır içinde onu kavuran hissin sahibine, savaşçısına kendini gösterebilirdi. Ama öncesinde son bir işi daha kalmıştı. Arkasya’nın entrikalı ambiyansından çıkmak için sabırsızlanıyordu.

KIZIL ŞEHİR

Ben Lara DiFabian. Kızıl Şehri'nin o ũnlü sert soğuklarıyla bũyüdüm. Bir çocuk için her zaman eğlenceli olan bembeyaz kar örtülerinin içinde oynamakla geçti zamanım. Fakat aynı zamanda yazın yükselen sıcaklıkları içinde "Of! Sıcaktan nefret ediyorum!" diye bağırdığım zamanlar da olmadı değil. Şehrin havası ne kadar farklıysa, içinde yaşam süren minik aileler ve tek başına güçlenmiş serseriler de bir o kadar birbirinden farklı kũltürlere sahipti. Burayı avucumun içi gibi bildiğim doğru aslında ama benim bile bilmediğim gizli kapıları olduğunu öğrendiğim bir hikâye-ye başlamak üzere olduğumda yirmi yaşımdaydım.

Hızlı adımlarla, bozuk sokak lambasının altından geçerken, bu sert soğuk zamanlarından birinin başlamış olması nedeniyle kısa ve neredeyse pofidik olan mor montumun cebine ellerimi öylesine sıkı sokmuştum ki onları artık hissetmiyordum ama sıcak olmalarından mutluydum. Yine de şimdilik son derdim de buydu. Sokağı hızlı hızlı geçmemin nedeni aslında soğuktan kaçmak için bir an önce sıcak bir yer bulmak değildi. Bunun nedeni yine burnumu, sokmamam gereken işlere sokmuş olmamdı. Şimdi fark edildiğim ortamdan olabildiğince süratli kaçmaya uğraşıyordum. Peşime takılan adamın da farkındaydım ama kalabalık

caddeye çok az kalmıştı ve bunu başardığım anda, her şey yoluna girecekti.

Kendi bölgemden bir köprü kadar uzaktım. Hatta bir köprüden fazlası şehrin en batı kısmına doğru, barlar sokağına yakındım. İlginç olan; askeriye bölgesiyle barlar sokağı arasındaki bölgenin karanlık işler bölgesi olmasıydı. Eh, aslında kaçman gerekenlere ne kadar yakın durursan burunlarının dibini kontrol etmeyenlerden o kadar uzak kalabildiğin de bir gerçektir.

Tüm bu işlere bulaştığım için babam beni öldürecekti. Üniversite ikinci sınıfa geçmiştim ve bunun zaten yeterince tehlikeli bir sorumluluk olduğunu söyleyip duruyordu. Biraz da haklıydı aslında. Zor bir bölümüm vardı. Tarih okuyordum ve olan tüm zamanımı aslında kütüphanede geçirmem daha mantıklıydı. Fakat elbette ki ben, yani Lara DiFabian asla heyecanlı işlere girmeden rahat edemezdim.

Sokağın dışına çıkmama yüz metre kala arkamdan ürpertici bir sesin “dur orada” dediğini duyduğuma eminim. Ama bunu ciddiye almamak konusunda da bir o kadar inatçıydım. Montumun şapkasını başıma geçirdim ve daha hızlı bir şekilde, başımı öne eğerek yürümeye devam ettim. Adamın da ayak seslerinin hızlandığını duyabiliyordum. Onun hızı muhtemelen bana bu şekilde yetişmesi için yeterliydi. En son onu fark edebildiğimde, benden neredeyse yirmi santim uzun olduğunu görebilmiştim. Bu da daha uzun bacaklar ve daha uzun mesafeler demekti. Nefes bırakıp, hızlı yürümenin beni kesmeyeceğine karar kılıp koşmaya başladım. Birkaç saat öncesinden yağmış olan yağmurun oluşturduğu çukurlara çarparak, o kadar hızlı koşmaya başlamıştım ki, bunu ne kadar devam ettirebileceğimden de pek emin değildim. Dalağım şişene kadar koşmaya devam

ettim ve nihayet kendimi caddeye bırakıp, oradan da rengarenk ışıklarıyla hiç durmayan barlar sokağına sokuldum.

Burası karşılıklı, yan yana dizili olan barlar ve restoranlarla neredeyse bir kilometre kadar uzanan geniş bir sokaktı. Burada güvende olmak ne kadar ironikti tahmin edebiliyorum ama öyleydi. Gençler ve düzgün insanların olmayı tercih ettiği bir yerdi ve muhtemelen bir mekâna girdiğimde mutlaka üniversite arkadaşlarımdan birine toslardım. Barlar sokağındaki ilk mekân “Yaşlı Denizci” idi. İki katlı, eski, klasik tarzda bir bardı burası. Şimdi her yeri sarı ve mor renklerle aydınlatılmış, içeriden gelen canlı müzik sesiyle, dışarıda sigara için ayakta duran kalabalık bile durduğu yerde duramıyordu.

Sırtımı mekânın duvarına yasladım ve arkamda hala biri olup olmadığına baktım. Düşündüğüm gibi kimse yoktu. Karanlık işler yapıyorsanız sonunda kalabalığa çıkamazdınız. Ah, tabii! Bir şeyi söylemeyi unuttum. Hayat bana klişelerin doğru olmadığını gösterme konusunda çok heveslidir. Kolumdan biri yakalayıp, barın yanındaki çıkmaz sokağa soktuğunda, çığlık atmış olsam da gürültüden hiçbir şey duyulmamıştı.

Adam beni sertçe duvara savurdu ve sırtımı vurduğumda hissettiğim acıyı hiçbir şeyle eşleştirememiştim. Karanlık gözleri ve kalın kaşlarıyla öldürmek için an kolluyor gibi bana bakmak için üzerime eğilmişti.

“Seni küçük cadı, bu kadar cesur olduğuna göre, bizden kaçmanın imkânsız olduğunu da bilmen gerekiyordu.”

Cadı mı? Bunu üzerime alınmamıştım elbette. Beni istediği gibi çağırabilirdi ama cadı biraz ağırdu. Ona meydan okurcasına bakıyordum fakat bu cesareti nereden

bulduğum konusuna ben de pek hâkim değildim. Bal rengi gözlerimi kocaman açarak ona bakmaya devam ettim. Konuşmak iyi bir fikir miydi bilmiyordum ama sonunda eline aldığı bir çakıyla, bana yeniden yaklaşmaya başladığında kendimi tutamadım.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum. Hiçbir şey bildiğim yok. Bırak beni!”

“Ah, çok küçüksün tatlı şey, seni öldürmesem bile bırakmak ister miydin emin değilim. Fakat sadece şunu merak ediyorum. Acaba öğrenmemeni istediğimiz şeyleri mi öğrendin, yoksa sadece saf mısın?”

Adamın aksanı o kadar ağırdı ki, söylediği cümleleri doğru anlayıp anlamadığımı da kestiremiyordum. Neyi öğrenmemem gerektiğini ya da neden bahsettiğini tam olarak anlayamıyordum. Onun bana sertçe bakan gözlerine karşılık bakmaya devam ettim. Ölmekse ölmekti. Annemi ilkokuldayken kaybetmiştim ve ölümden korkmak için bir sebebim yoktu. Burada babam vardı. Orada annem vardı. Her ikisi de bana uyuyordu.

Adamın bana her an çığlık attırabilir o çakı darbesini beklerken, bir gölgenin üzerimize düştüğünü gördüm. Çok hızlı bir şekilde uzun boylu bir adamın, bana doğru gelen kötü adamı omzundan tuttuğunu ve kendine çevirdiğine şahit oldum. Bunu nasıl bir güçle yapmıştı bilmiyordum ve olay bu kadar hızlı cereyan ederken, kolumu yüzüme kapamak ilk anda iyi bir fikir gibi gelmişti. Öyle de yaptım. Sanki dövüşen iki adamdan fırlayacak parçalardan korunmaya çalışıyor gibi kendimi duvara iyice yasladım. Kolum, yüzüme siper hâlde duruyordu ve sadece yumruk seslerini ve bir iki acı nidasını duymuştum. Sonra sert bir düşüş ve çöp tenekesinin devrilişini duydum. Ardından gelen sessizlik,

hiç de beklediğim şey değildi. Fakat ben nefesimin sakinleşmesini beklerken, yüzüme siper ettiğim kolumu açmamı sağlayan etkileyici bir ses oldu. Bu sesi hiç duymamıştım. Kendinden emin, hatta kalın ve parlaktı. Muhteşem bir aksanı ve kibar vurguları vardı. Kolumu, yüzümden çekmemi anında sağlayan şey de bu güven veren ses oldu.

“İyi misin?”

Aramızda belli bir mesafe bırakarak karşımda dikilen uzun boylu adamı daha önce hiç görmemiş olduğumu açık eden bir ifade takındım. Fakat benden çok büyük olamazdı. Sert yüz hatları, yakışıklı ve oldukça düzgün burnuyla çok erkeksiydi. Hafifçe yanaklarını sarmış sakalları, bir günlük anca uzamıştı. Koyu yeşil gözleri bir zümrüt kadar güzeldi. Etrafına sarılı olan kirpiklerinin muntazamlığını tarif bile edemezdim. Üzerindeki koyu yeşil pardösü benim üzerimdekiyle karşılaştırıldığında çok karizmatik ve kaliteli duruyordu. Pahalı markalarla işim olmazdı ama bu... Üzerine o kadar güzel oturmuştu ki! Geniş omuzlarına başka bir şey koyamazdınız sanki. Daha çok asil bir asker ya da mafya lideri gibi duruyordu.

Bir süre öylece büyülenmiş gibi bakmış olmalıyım ki, hâlâ o kadar da net gülümsememiş olan adam bana yeniden kaşlarını kaldırarak, cevap beklediğini hatırlatan bir ifadeyle baktı. Kendimi toparlamak için önce üzerimi çırptım, montumu düzelttim ve sanki hiç sırtım ağrıyormuş gibi dik durdum.

“Evet, teşekkürler. Az önce ölmek üzereydim malum, biraz şoka girdim.”

“Bu adamlar ne zamandan beri buralarda geziyor bilmiyorum ama zamanlamamın iyi olmasına sevindim. O hâlde hastaneye falan ihtiyacın yoktur diye düşünüyorum.”

“Yok, evet. Yani... Teşekkürler tekrar.”

Yeşil gözlü çocuk bana çok hafif bir tebessümle bakarken, muhtemelen başka kimsenin daha güzel “önemli değil” diyemeyeceği şekilde başını sallamıştı. Kulaklarına gelen kömür siyahı saçları kalın bukleler hâlinde dökülüyordu. Başını salladığında bunların hareketini de çok net görmüştüm.

Bir adım geri çekildi ve “Yine de burada çok kalmasan iyi edersin. Kalabalığa girmen daha iyi olur.” dedi.

Ona gülümseyerek başımı salladım. Kesinlikle katıldığımı anlattığıma emindim. Ellerimi yeniden şişme montunun içine soktum ve iç çekerek, onun yanında yürümek için yerimi aldım. En azından caddeye kadar ona dâhil olabilirim, diye düşünmüştüm.

“Seni hiç daha önce görmemiştim.”

“Bütün şehri tanıyor musun?”

Bir an için kaşlarımı çattığıma emindim. Bu sarkastik bir soru muydu yoksa sadece safça bunu mu bilmek istiyordu emin olmak zordu. Ama üzerinde çok durmamak için omuz silktim.

“Bilmem, aşına olduğum çok kişi var diye öyle dedim.”

“Ama çok da kötü bir gözlem değildi, üç senedir buradayım. Üniversiteye geldim.”

“Gerçekten mi? Ne okuyorsun? Ben de tarihteyim.”

Bunun cevabını alamadan, caddeye çıkar çıkmaz yanımdaki çocuğun yanına gelen diğer çocuğun neşesi, tüm konuşmayı darmadağın etmişti. Elini onun omzuna attı ve bana gülümsedi.

“Yeni arkadaşlar mı ediniyorsun Mikail?”

En azından o an ismini öğrendiğime memnun kalmıştım. Zihnimde bir adam ya da çocuktan fazlası olması açısından hiç küçümsenecek bir gelişme değildi.

– Hayır, sadece kalabalığa kadar eşlik ediyordum.

Mikail denen çocuk bana dönüp durduğunda, arkadaşlarımdan yürümeye başlayıp, bizimle hiç karşılaşmamış gibi yapmıştı. Buna alınacak hâlde değildim ama bazı insanların saygıdan bir nem bile alamadığı açıktı. Ben de sakince Mikail'e baktım ve elimi uzattım. Bu alışkanlığı ne ara edinmiştim bilmiyordum. Belki de babamın müşterileri yüzünden bu hâle gelmiştim.

“Her neyse, tekrar teşekkür ederim. Artık seni özgür bırakayım.”

“Hiç önemli değil. Kendine iyi bak ve karanlıkta tek kalma olur mu?”

Gülümseyerek başımı sallamamla beraber Mikail de arkasını dönüp yürümeye başlamış ve kısa zamanda da arkadaşına yetişmişti bile. Aslında beni biraz etkilemişti; belki de bu tamamen onun beni kurtarmış olmasından dolayıydı. Yine de sabah uyandığimde aklımda bile olmayacağına emindim. Bu yüzden kendimi tam da önümde duran otobüse attım ve biraz olsun ısınabilme fırsatı bulduğum için iç çektim. Birkaç saatte bir hayli fazla şey yaşamış ve aslında yıpranmıştım. Üstelik bir türlü düşmeyen adrenalin de cabasıydı. Kendimi koltuklardan birine bıraktım ve montuma daha da sokularak gözlerimi kapadım. Gideceğim yol kısa sayılmazdı; en azından nehri geçecek ve bir süre daha yolculuk yapacaktım. Bu süre uyumak için yeter de artardı. Düşündüğüm tek şey babama nasıl, “Ben az daha öldürülüyordum” diyeceğimdi. Bu, kısım günün en zorlu kısmıydı.

BÖLÜM 1

LARA

Sanırım henüz bahsetmedim ama neden karanlık işlere arada bir bulaştığım konusunu açıklığa kavuşturayım. Babam bir dedektif. Köprünün karşısında, daha çok ailelerin evlerinin ve kocaman bir polis merkezinin olduğu kısımda, tam da denize ve nehre bakan güzel bir bürosu var. Çok eskiden kendisi iyi bir polismiş ama sonra içerideki düzenin değişmesi, şehrin kurallarındaki yenilenmeler vesaire, kurduğu bütün düzeni ve sistemi mahvettiği için bundan vazgeçmeyi tercih etmiş. Dedektif olabilecek kadar inatçı olduğu için de para kazanmak ve kendi kurduğu sistemi uygulayabilmek için büroyu açmış. Tabii ben, sevgili kızı da bu konulara bir hayli meraklı. Kim babası dedektifken, dosyaları takip etmek istemez ki zaten? Ben de onun haberi olmadan birkaç şey takip ediyorum elbette.

Üniversiteye girip, dolanabildiğim alan genişlediğinden beri de bu işi daha çok yapıyorum. Aslında kendisi de buna izin veriyor ama ben onun izin verdiği sınırları zorlamakla meşgulüm. Masa başı işleri yapmamı istiyor ki buna lafım yok aslında. Pekâlâ, masa başı da yapabilirim çünkü dosya-

ların detaylarını yakalayabilmek için bu çalışmalar biraz zorunlu. Fakat işte ben, o noktada kalamıyorum. Bu nedenle biraz daha fazlasını yapmak isteyerek ilerliyorum. Önceleri bunun için izin almaya çalışıyordum elbette. Fakat ne yazık ki annemin kaybının ardından babam beni de kaybetmek istemediğine dair korkuları nedeniyle izin verme konusuna hevesli değil. Yani beni korumak için çok istekli ve ben bunu kesinlikle anlıyorum ancak aynı tehlikede benim de hâlihazırdaki tek ailem olan babam da bulunuyor. Doğal olarak o yapabiliyorsa, benim de yardım etmeye hakkım olmalı diye düşünüyorum. Haksızsam bunu elbette birileri yüzüme söyler sanırım.

Sabahın odamı aydınlatan ışığına karşılık gerinerek uyandığım da köpeğim Kontes kendini birdenbire yatağıma attı. Aslında kendisi küçük bir köpek değil; yani bir Bernese dağ köpeği. Bilenler bilir, her ne kadar sakin ve bir dadı kadar yufka yürekli de olsa cüsseli bir yaratık kendisi. Kontes sekiz senedir benimle. Annemi kaybettiğimde, babamın bir pedagoğla konuşmasının ardından geldi evimize. Benim şefkati başka şekillerde arayacağımı ve onu bulmak için başka bir yol denememdense, bir köpeğe bağlanmanın büyüme dönemimde daha sağlıklı bir destek olacağını söylemiş. Haklıymış üstelik. Kontes ile çok şey paylaştığım kesin. Bir köpeğe istediğiniz kadar dert anlatabilir ve sonunda sıcacık bir burun darbesi alabilirsiniz. Sizinle ağlar, sizinle üzülür. Bunu insanlar gibi göstermese bile hissetmeniz için daha gerçek bir insan şimdiye kadar tanımadım.

Kendimi yataktan kaldırmadan önce Kontes'in bana iyice sokulmasına, kolumu baştan sona yalamasına ve biraz

da kuyruk darbesi indirmesine izin verdim. O kadar sevgi dolu ki, buna karşı koymak neredeyse imkânsızdır.

Saat sabah dokuzu gösteriyordu ve zihnim yerine gelip ben bunu fark ettiğimde, geç kaldığımı yeni fark etmiştim. Bugün pazartesiydi; dokuz buçukta bir araştırma sunumum olduğu gerçeği suratıma ağır bir çekiç gibi indi. Yataktan öylesine hızlı bir şekilde kendimi attım ki, Kontes de neler olduğunu anlayamadan endişeyle, kuyruğunu sağa sola sallaya sallaya odada dolanmaya başladı. Dolabı açıp içinden çekip aldığım koyu mavi kotumu geçirip, üzerine şu bol dökümlü ve üzerinde ananaslar olan gömleğimi giydim. Neyse ki çok basit bir giyim tarzım vardır ve takılarımınla gömleklerim şık ve orijinal olduğu sürece kesinlikle kendime güvenim yüksek oluyordu. Bazı insanlar artık daha ciddi ve çekici şeyler giymem gerektiğini düşünüyor olsa da bundan biraz uzağım sanırım.

Hızlıca merdivenlerden aşağı inerken, mutfaktan burnuma doğru dalgalanan mis gibi yumurta kokusunun sahibi babamın mükemmel gülümsemesiyle tam olarak ayrılmayı başardım. Çantama öylesine sarılmışım ki, babam da elinde spatula ve üzerindeki mutfak önlüğüyle bana bakarak daha da geniş bir gülümsemeyle odaklandı.

“Onunla mı uyuyorsun tatlım, yoksa birine mi sarılma ihtiyacın var?”

“Uf baba ya! Dalga geçme benimle ne olur. Çok geç kalmışım.”

Kontes de nihayet pata küte merdivenlerden kendini mutfığa attığında, ilgisi benden babama doğru kaydı; çünkü onun önünde ve çevresinde daha çok yiyecek vardı. Babamın önüme koyduğu çırpılmış yumurtayı hızla ağzıma

atarken, sonuna da bir ekme  sokuşturup yeniden ayağa kalktım ve babamın yanına gittim.

“Baba, beni affet bu sabah için olur mu? Sunuma yetişmem gerekiyor ve yaptığın bu şahane şeylere gereken saygıyı g steremedim.”

“Ah, lütfen tatlım, sıkıntı yok.  nemli olan  niversite, değil mi? Bu konuda anlaşmıştık. Yine de bir öpücük alırsam, daha iyi hissedebilirdim.”

G l msemem genişledi ve babamın yanağına kocaman bir öpücük bırakarak, “Seni aşırı çok sevdiğimi de eklemem lazım tatlı adam!” diyerek çantamı sırtıma taktım ve Kontes’in burnuna da aynı hızla bir öpücük bırakarak kapıya koştum. Son kez aynaya baktım. Dalgalı, kuzgun siyahı saçlarımı son kez düzelterek, kapıyı açtım. Adımımı dışarı atarken, babamın son sözünü de duydum tabii.

“Akşam biraz geç geleceğim tatlım, yemeği sen halledersin değil mi?”

“Tabii baba, keyfine bak.”

Ve sonunda evden  ıkışımı tamamlayarak kendimi otobüs durağına attım. Ne yazık ki  niversite için de biraz mesafe gidecektim ve muhtemelen de aslında derse geç kalacaktım. Ancak ders amfideydi ve sıra bana gelene kadar biraz daha boşluğum olacaktı. Otobüste kendimi koltuğa atıp, oturduğum an çantamı kucağıma alarak yeniden sarıldım. Kulaklıklarımı bulmaya çalışırken, bir sonraki durakta otobüse binen çocuğa gözlerimi kısarak bakmam, beni yaptığım şeyden alıkoydu. Bu çocuğu nereden hatırlıyordum ki ben?

Sonra gözümde bir anda Cumartesi gecesini yaşadığım şey belirdi. Peşimde olan adamlar, yakalanmam, kurtarılmam